

И слѣдъ това започналъ наново своитѣ тѣй мелодични пѣсни.

„Ето това е най-достойното за уважение изкуство, да можешъ да се направишъ приятенъ“, говорѣли господжитѣ; и, за да заприличатъ на славея, турали си вода въ устата, жабуркали и прѣглѣждали когато приказвали. Съ туй мислѣли, че и тѣ сж славеи. Слугитѣ и слугинитѣ даже, и тѣ проявили своето доволство; а това е много нѣщо, защото именно на тия хора най-мъчно може да се угоди. На кѣсо казано, славеятъ ималъ, наистина, голѣмъ успѣхъ нея вечеръ.

Отъ тогазъ нататѣкъ славеятъ трѣбвало да остане да живѣе при двора.

Дали му една клетка съ позволение да се разхожда два пѣти прѣзъ деня и единъ пѣтъ прѣзъ нощта. И тогава още му отдѣлили дванайсетъ слуги, отъ които всѣкой привѣрзалъ ѳ крачето му по една нишка и гледалъ да я не изпуска. Такива разходки, разбира се, съвсѣмъ не сж били за славея отъ най-приятнитѣ.

Отъ тоя часъ цѣлитъ градъ започналъ да приказва за чудесната птичка; само за нея се приказвало навредъ. Когато двама приятели се срѣщнѣли, единиятъ казвалъ изведнѣжъ: „Сла“ ... и докато да завърши, другиятъ вече договарялъ: „веятъ!“ и тогава въздхвали и се разбирали какво значатъ тия звукове.

Славата на птичката била толкова голѣма, че изведнѣжъ единадесетъ новородени дѣца на касапи били кръстени съ името Славейко, макаръ гърлото имъ да не притежавало нито една хармонична нота.

Единъ день императорѣтъ получилъ единъ голѣмъ пакетъ съ надписъ: „Славей“.

„Туй ще да е, навѣрно, нѣкоя нова книга за нашето прочуто птиче“, рекълъ той.

Но намѣсто книга, той намѣрилъ единъ малѣкъ механически прѣдметъ, затворенъ въ кутия. Туй било единъ изкуственъ славей, който трѣбовало да подражава на живия; той билъ обсипанъ съ дияманти, рубини и сапфири.

Щомъ нагласили механизма, изведнѣжъ славеятъ започналъ да пѣе една отъ пѣснитѣ на истинския славей; и въ сжщото врѣме той си мърдалъ опашката, по която лѣщѣло злато и срѣбро. Около шията си ималъ огърличка съ тоя

надписъ: „Славеятъ на японския императоръ

е бѣденъ въ сравнение съ она на китайския“.